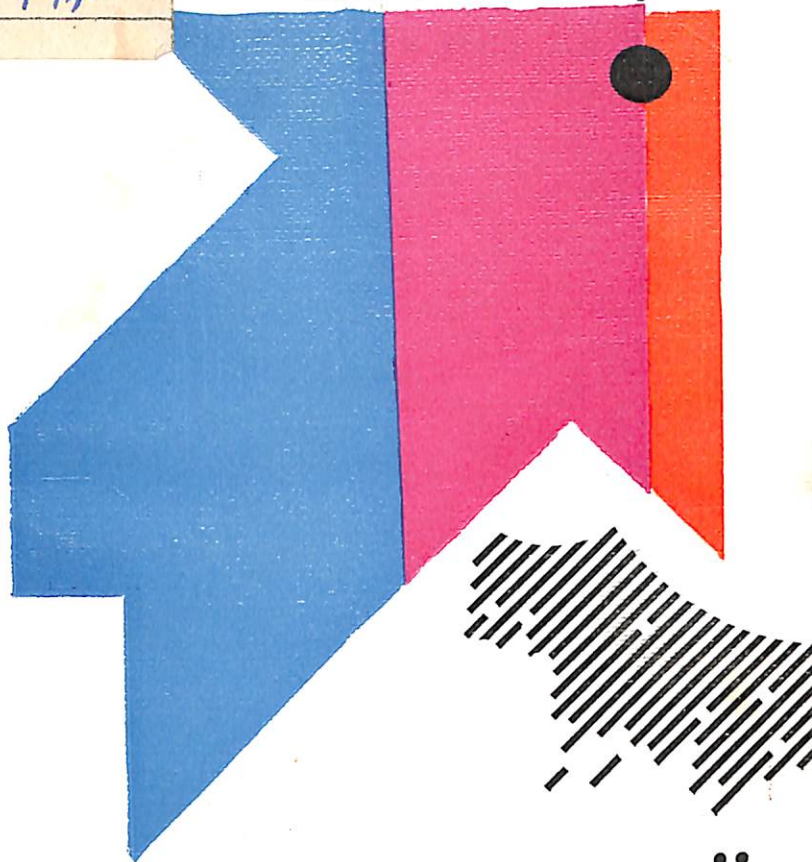

BIBLIOTEKA

81H-1
P17

Erind Pajo

*Sikur pranë
te kisha
një zog...*

lirika

814-1
PIA

Erind Pajo

Redaktor
ISUF NENAL

Piktur
GJURAR MARIKAL

*Sikur pranë
të kisha
një zog...*

lirika

Shprehës
Njëor Gjergo

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

Erind Pajo

Redaktor

ISUF NELAJ

Piktor

BUJAR MARIKAJ

Sikur pranë
të kisha
një zog...

lirika

Recensues:

Edor Gjergo

Rudolf Marku

FJONGOT PREJ DRITE

Sonte mua nuk më fshet
ndonese pa gjumë jam.
Shoh qytetin
At oq mirë është kthur
me fjongo prej drite
dritat prej drite,
që vargjet e neonëve krijojnë në bulvard,
fjongove të mëndafshita,
që shuallat e Vitit të Ri lidh
në ngjajmë.

Fjongo prej drite

Sonte mua nuk më fshet,
Fjongot prej drite të qytetit,
ngjarjet e botës
me ato që meset do të ndodhin
i lidhin, i vijnë bashkë...

Së bashku ta ndiesh, kënd që vull?
Të ndiesh si fihen duart me fjongo prej
drite.
Të ndiesh se si shpirt të mundshëm
për t'kryej të gjitha dritë e pjesë vagon.

FJONGOT PREJ DRITE

Sonte mua nuk më flihet
ndonëse pa gjumë jam.
Shoh qytetin.
Ai aq mirë është lidhur
me fjongo prej drite
shiritat prej drite;
që vargjet e neonëve krijojnë në bulevard,
fjongove të mëndafshta,
që dhuratat e Vitit të Ri lidhin,
u ngjajnë.

Sonte mua nuk më flihet;
Fjongot prej drite të qytetit
ngjarjet e sotme
me ato që nesër do të ndodhin
i lidhin, i bëjnë bashkë...

Sa bukur ta ndiesh këtë çdo natë!
Të ndiesh si lidhen ditët me fjongo prej
drite,
të ndiesh se si shirita të ndritshëm
përshtojnë të gjitha ditët e jetës varg.

KORESPONDENCË NGA FUSHA

*Bash këtu, në mes të fushës
njëri-tjetrit i rrinë ballas
një shtyllë betoni e një plep.*

*Plepit i vjen turp
pse ashtu si shtylla
s'është i drejtë.*

*Shtyllës prej betoni,
ngaqë është pa jetë,
s'i vjen dot turp
që ashtu si plepi
ajo nuk ka jetë.*

ROZË, TË KUQE APO TË BARDHA?

Degët e pemëve ishin plot me sythe
dhe unë nuk e dija ç'do të çelnin:
lule të bardha, rozë apo të kuqe.
U vija rrotull pemëve,
por ato s'tregonin,
sekretet i kishin mbyllur nëpër sythe.

Për një çast
i harrova të tëra vogëlsirat e botës, me
radhë;
tjetër gjë më shqetësonte këtë çast:

Në ç'ngjyrë do të çelnin sythat,
në rozë, në të kuqe apo në të bardhë?

1989

ROKË, TË KUOË APO TË BARDHA?
MUZEU NË FORMËN E SHQIPONJËS

I shihni këto pllaka të bardha mermeri?
Janë formuar qyshkur,
ndoshta që në erën e paleozoit.
U shkëputën ca kohë më parë
diku nga gjiri i maleve,
këtu u sollën
për të ndërtuar Muzeun e Heroit.

Janë llogaritur të gjitha pjerrësitë.
Muzeu ka tash pamjen e shqiponjës.
Shqiponjat e gjalla kaq herë në mal
mbi këto pllaka mermeri janë ulur
si të donin që sa më mirë
t'ua mësonin formën.
E tash pllakat e mermerit,
që shqiponja mbi supe kanë mbajtur,
krijojnë vetë pamjen e shqiponjës.

Ja, edhe shqiponjës,
vetëm formën për muze i morëm,
ngjyrën e zezë të përzishme
me ngjyrën e bardhë të mermerit e
dhimbjen e kthyer në forcë! këmbuem,

Shqiponja vigane prej mermeri të
bardhë,
që në mes të Tiranës ka ndalur,
me siguri këtë kërkon të thotë.

ANTIPARALELIZËM

*Guaskë të fortë midhja ka
dhe prapë, brenda saj,
jetën e vet të mbyllur
mezi e mbron.*

*Lëkurë krejt të hollë ka njeriu
por prapë, nën të,
më e madhërishmja jetë gjallon!*

S'TË PASKA ZËNË GJUMI

Ty ende s'të paska zënë gjumi.
As mua.

Unë shkruaj, ti po lexon.
Është vonë, shumë vonë.

Ndonjë hall do kesh patjetër
që të lë pa gjumë,
të bën ta shtysh kohën duke lexuar;
diçka do kem edhe unë,
diçka që më bën të shkruaj.

Kot njerëzit pa gjumë s'rrinë.
As ty s'të ka zënë gjumi,
as mua.

MONOLOGU I LETRAVE TË BARDHA

Ne jemi ende të bardha.

Sytë e poetit janë të trishtë,
kur vërejnë se jemi të bardha.

Sytë e ditës së poetin urren
janë të lumtur kur zbulojnë
se jemi ende të bardha.

Por, për shumë kohë
kështu s'do të mbesim:

ne do ta lumturojmë poetin,
ne do ta ligështojmë urrejtesin.

Paçka se tash ende jemi të bardha,
ne, për shumë kohë, kështu s'do të mbesim.

MAGJIA E LETËRSISË

Mësuesja hyn në klasë
dhe si për çudi
klasa e zhurmshme bie në qetësi.
Qetësi të tillë nuk njohu kjo klasë
edhe kur mësues të zymtë
formula të stërgjatura
shkruanin në dërrasë.
Edhe kur drejtori vinte atje,
lëvozhga farash të pjekura luledielli
vazhdonin nxënësit
të hidhnin përdhe ...

Hyn letërsia në klasë,
qetësi.
Tani vetë jeta do të flasë!

1988

INTERVISTË DETIT

(Poemth)

1.

Eci përpara Detit,
përpara të intervistuarit tim të pagojë.
— Mirëmbërëma, shoku Det!
Heshtje.
Deti nuk flet.

Žakonisht intervistat fillojnë
me pyetjen shabllon:
— Kur keni lindur, shoku X,
në ç'vit veprimtaria juaj fillon?
Dhe shoku X, babaxhan, nis të tregojë,
gjë që s'e bën Deti,
i intervistuari im i pagojë.
Ndërkaq, datën kur ka lindur X-i
të gjithë e dinë
dhe përgjigja s'u intereson.
Po Deti, kur ka lindur ai vallë?

17

Deti prapë hesht
dhe asgjë s'tregon.

Deti është i pagojë
por prapë, kur do, flet,
flet në të gjitha gjuhët e botës,
i të gjitha gjuhëve është poet!

2.

Poeti i madh Det,
që vargje reciton
me gjuhën e valëve,
nuk ka librezë anëtarësie
të Lidhjes së Shkrimtarëve.

Poeti i pagojë Det,
reciton vargje të lirë, të bardhë
që shkasin nga bardhësia e shkumës
valë më valë,
Për këtë s'ka faj.
Ai s'ka bërë shkollë për shkrimtar.

Deti,
që vargje reciton me gjuhën e valëve,
nuk ka librezë anëtarësie
të Lidhjes së Shkrimtarëve.

3.

Edhe në intervistë Deti
ditëlindjen sekret e mban,
ndaj në përvjetor
askush s'i dërgon telegram.

Ti, Det,
nuk iu përgjigje pyetjes së parë.
Ti fare herët ke lindur
dhe ndoshta druan
se të themi «plak».

Ti, je poet, Det,
dhe si poet
gjithmonë i ri do të jesh,
kurrnjëherë plak.

Eh, Det,
Ti prapë nuk përgjigjesh!
Ta dish,
unë shumë më kollaj
do të intervistoj shokun X.

4.

Shokun X në Tiranë e gjej lehtë
dhe s'më duhet të bëj kaq rrugë
siç bëra për të ardhur tek ti, Det,

Por rrugën në mes s'mund ta lija,
do të intervistoj ty, Det.

5.

Natën e mirë, Det!
Tash, andej nga erdha do të vete.
Intervistën tënde,
shkruar nxitimthi në bllokun e shënimeve
do ta marr me vete.
Do ta marr me vete në Tiranë,
në Tiranën ku s'ka det
dhe njerëzit
të përmalluar për detin janë.

Në Tiranë det s'ka,
por ka redaktorë,
anëtarë të Lidhjes së Shkrimtarëve.
Kur t'ua çoj për ta botuar intervistën
shpejt në makina do të hipin këta,
do rendin të arrijnë pranë dallgëve.

Dhe, skeptikë,
do të të pyesin ty, Det:
— Ej, ti!
Ti e ke dhënë intervistën, vërtet?

(korrik '88)

E KA EMRIN DITË

*Dita lind natën.
Pak, pas orës 24.*

*Dita vdes natën.
Pak para orës 24.*

*Dhe megjithëse natën
edhe vdes, edhe lind
emrin e ka DITË.*

KONSERVATORIZËM

Emrin tënd në syprinën prej xhami të
tryezës
e shkrova;
pastaj, i trembur mos të tjerë e shihnin,
me gisht e fshiva.

Pastaj prapë e shkrova
dhe prapë e fshiva.
gjersa qelqi mori ngjyrën e kaltër të
bojës së shkrimit . . .
Diç më pengonte mos ta fshija,
le ta shihnin atë emër të gjithë.

KUR ATA IKËN

I fola natës:

— Pse s'shkon dhe ti?

Të gjithë ikën,

më lanë vetëm, më braktisën.

Më foli nata:

— Po unë jam jotja,

jotja është edhe dita,

me ty është dielli,

dhe retë e bukura,

edhe qielli.

I fola natës:

— Po ata ikën,

vetëm më lanë, më braktisën!

— Vetëm nuk je,

bashkë jemi,

me ne është edhe Dielli

Reja e bukur edhe Qielli.

NDARJE ME GJYSHIN

Dhe gjyshi iku.

Natën me sy kontrollonte,
rrugën kontrollonte me shkop.

Dhe unë në prag të derës mbeta.

Dhe brenda

s'po hyja dot.

Dhe ishte shumë trishtuese
kjo ikje e gjyshit nëpër natë,

trishtues ish zvogëlimi i tij

sa më tepër i afrohej

fundit të rrugës së gjatë...

.... dhe unë pastaj brenda u futa,

duke mbetur jashtë

tërë atë natë.

LULEDELET E KOSITURA

Dëgjova ca vazja të vogla
që njëra-tjetrës i thoshin me trishtim:
— Ej, goca,
këtu bashkë me barin e rritur
edhe luledelet i kanë kositur!

Më erdhi shumë keq, vërtet,
për luledelet dhe për vajzat e vogla
e aty për aty e mora inat përgjegjës
e lulishtarëve,
aq sa, po ta kisha pasur në dorë,
do ta kisha detyruar
luledeleve të këputura t'u kërkonte falje...
Po unë nuk e kam në dorë,
unë vetëm këtë vjershë mund të shkruaj —
— vjershën nuk e lexon përgjegjësi
i lulishtarëve...

Ndaj ai sillet si të dojë me luledelet,
nda lulishtarët prapë, me kosa
i këpusin luledelet e vogla,
i trishtojnë vajzat e vogla,
i bëjnë të thërrasin:
Ej, goca...

I NDJEJ SYTË

Edhe pse krejt të vegjël janë,
i ndiej sytë e njerëzve që larg:
Janë duke më parë,
apo s'janë duke më parë,
apo bëjnë sikur s'më kanë parë,
apo s'duan të më shohin,
apo s'munden të më njohin,
apo diçka më fshehin,
apo diç më shumë duan të më thonë,
apo duan të më harrojnë,
apo s'duan me sytë e mi të bisedojnë

... ndaj më flasën me gojë.

SIMFONIA E PËRVJESHTSHME

Dy zogj gri, të qullur nga shiu
u ulën mbi bulevardin e mbushur me gjethë
të rëna

dhe po shkundin tash
krahët e tyre të lagëta.
Ia bëjnë zogjtë «ciu-ciu» ...

Kalojnë rrugës shkujdesur,
diç duke biseduar
e duke buzëqeshur,
ca vajza.

U kërcasin nën hapa
me dhjetra gjethë të thata...
Dëgjojnë kërcitjen zogjtë,
ngrihen në ajër
dhe fluturojnë në valle të ëmbël
nën piklat që lëshojnë krahët e njëri-tjetrit...
(Krejt kështu, ju betohem,
s'kanë kërcyer kurrë ndonjëherë njerëzit.)

*A mund ta quajmë tash zhurmë
kërcitjen e gjetheve nën hapa?*

Jo, kurrsesi jo!

Ajo është muzikë!

Ta quajmë:

simfonia e përvjeshtshme

«Kërcitja e gjetheve të thata».

S I K U R

*Sikur të ishte diku një dylbi e madhe
gjithë prej kristali,
unë do ta merrja patjetër
dhe me të
do t'i shikoja zogjtë që janë larg.
Ata do të më dukeshin afër.*

*Sikur pranë të kisha një zog,
unë do ta puthja zogun...*

*.. dhe çika-çika do ta bëja kristalin,
sikur dylbinë e madhe të ma falnin.*

MËSHTETË E MËDHE E ALBANI

QË KUR LINDIN LULET

Që kur lindin lulet
me dheun bien në dashuri,
rrënjët në të fort i ngulin,
i thithin dheut të fshehtat e tij.

Vërtet që të bukura lulet janë,
por janë të shtangëta atë,
ndoshta të bukura bëhen për dheun,
ndoshta shtangen nga të fshehtat e tij.

MËSUESJA MENDONTE ME VETE

*Sytë janë si një skedar i madh
ku vetja jote regjistrohet:*

*Kush je tash,
kush ke qenë më parë,
kush do të jesh më pas.*

*Në çdo orë,
në çdo klasë,
shfletoj me mijëra skeda
nga këta skedarë.*

1989

A E KE PARË NGJYRËN E DIELLIT?

...
Kur të thashë se ajo
...
ti andej ktheve kokën e buzëqeshe.

— A e ke parë
ngjyrën e diellit vallë?
Sigurisht që s'e ke parë!
Edhe po të jesh përpjekur,
dielli, sytë t'i ka djegur,
të ka bërë për të qarë!

Unë prapë këmbëngula
se ngjyrën e diellit
në flokët e saj e kam parë?

Mos buzëqeshni!
Ndofta ju vetë diellit
ngjyrën ende s'ia keni parë.

ËSHTE NJË ÇAST

Jetojmë kohën e shpejtësive kozmike,
jetojmë kohën e ndryshimeve të shpejta.
S'është moderne sot
të lexosh lirika të shkruara me gërma gotike,
s'është moderne kohën ta shkosh
duke menduar për pulëbardhat krahëlehta...

E prapë, është një çast
kur vetja të duket aq plak, sa jeta,
kur vetja të duket aq i ri, sa jeta,
kur bashkë me pulëbardhat fluturon mbi det,
kur ndien se po jeton vargjet e vjetra!

Është një çast
kur edhe pse
moderne si shpejtësitë kozmike
e vërtetë si pulëbardhë është jeta.

Është një çast që pragmbremje, thirrjet
shpesh.

1911

... shpallim për ...
... detyrat ...
... shprehim ...
... të ...

JASHTË BIE SHI

...
...
Jashtë bie shi,
pika të mëdha në pellg zhyten,
nuk lënë që
mbi sipërfaqe të pasqyrohet
një ulli.

...
...
E bëjnë këtë,
pa vetë le të mbyten.

ANI

I pulite një herë qepallat —
— qerpikët u bënë shpata.
Fatkeqësinë,
si ushtarin pa armë e vranë
e në veten time s'mbeti gjë nga disfata.

I pulite prapë qepallat —
— qerpikët u bënë flatra të kaltra.
Fluturova me to mijëra kilometra
në thellësinë disamilimetërshe të syve të tu,
siç fluturoverti
brenda syve të mi.

Pastaj luajte buzët:
«àni, àni,»
por qe e panevojshme,
tashmë po fluturoja në kaltërsi.

TRAVELER'S HANDBOOK

TRAVELER'S HANDBOOK

PEIZAZH

Toka që sapo qe plehëruar,
erë të keqe lëshonte qetësisht.
Dukej si kapak i guaskës së detit
dhe qielli,
kapaku tjetër i shqitur ish.

Një vajzë,
që me biçikletë vinte prej qytetit,
ndodhej në pikën ku guaska
margaritarin mban zakonisht.

THASHËTHEMETJERRËSIT BUZË DETIT

Tani në mëngjes
thashethemetjerrësit ulen në stola buzë
detit.

Me seriozitetin e peshkatarit
valët vështrojnë,
si peshkatarët,
që peshk me grepa zënë,
ata zënë me gojë njerëzit,
marrin nëpër gojë njerëzit.

... Ulen thashethemetjerrësit në stola buzë
detit,
dhe me thashetheme,
plaken vetë; e plakin mëngjesin.

ADRIAN

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

RRUGËS

... ..
... ..

Të lustruara për mrekulli janë këpucët.

... ..
Shkëlqejnë kur ka diell rrugës,
të sëmura duken
kur nuk ka diell rrugës.

S F I D A

Mimozat çelën.

*Si çdo herë, ngjyrën e kishin tepër të bukur
dhe erën — tepër të këndshme.*

*Vitin tjetër pati plot shtrëngata,
ra gjithë ai shi.*

Mimozat çelën përsëri.

*Vitin tjetër qe thatësirë e gjatë,
nuk ra fare shi.*

Mimozat çelën përsëri.

Vitin tjetër ...

Mimozat çelën!

*Si çdo herë, ngjyrën e kishin tepër të bukur
dhe erën — tepër të këndshme.*

1989

**Vajza
dhe Reja**

QEMË MIQ DIKUR

Qemë miq dikur,
aq miq sa vetëm ne e dimë,
flitnim gjithfarë gjërash bashkë,
mbarë dhe mbrapsht

e fjalët kishin ngjyrën e qiellit . . .

Po ja që qielli
nuk është gjithmonë i kthjellët,
shumë herë edhe re ka ai,
re të zeza si fytyra piratësh,
re që s'dinë veç të hedhin shi.

Fjalët-re ajo mua m'i drejtoi, për çudi.
Sikur ato thellë mos t'i kuptoja,
përjetë do më kishin lagur me shi.
Por unë s'u tremba prej tij.

Nga fjalët-re? As nga ato!
Veç, keq më erdhi
që shiun ma drejtonte ajo!

FJALË E GJUHËS SË HUAJ

*Kishte kohë që s'qemë takuar,
 po për ty nuk ndieja mall,
 Ndoshta, krejt t'kishë harruar
 siç harrohet në gjuhën e huaj
 një fjalë.*

*(Sa mijëra fjalë mund të ketë
 një gjuhë e huaj vallë!?)*

UNË DHE LIQENI

UNË DHE LIQENI

UNË DHE LIQENI

Kur isha dje nga liqeni
pashë se gati sa skish shteruar,
vetëm pak ujë i kish mbetur përfund,
sikur dielli
ta thante kish harruar.

E m'u duk se liqenit shumë i ngjaja,
si atij dielli, mua koha
gjithë kujtimet e saj m'i shteroi,
e të shtonte aty diçka tjetër
ajo krejt harroi...

Pa ujë s'mund të quhej liqen liqeni,
pa të edhe unë s'mund të isha ai
e kështu ne të dy pritnim,
ai pikat e shiut,
unë...
as vetë nuk e di...

UDHA E PËRRALLAVE, PËRRALLAT E UDHËS

Udha shtrihet përpara,
rrethuar nga të dyja anët me plepa.
Udha shtrihet përpara,
rrethuar katëranësh me ditë e natë.
Udha shtrihet përpara, udha shtrihet edhe
pas.

Udha është shtëpia e përrallave;
shtëpi si çdo shtëpi
me dyer, me dritare, me tavan,
në dimër e ngrohtë, në verë e freskët
përrallat gjallë i mban.

Përrallat në udhë janë udhëtarë
hipur në kuaj të djersitur e të lodhur
që rëndin e rëndin papushim,
që s'gjejnë kohë për t'u çlodhur,
Natën me bisturi dritash po ta çash,
mund të shohësh anash dhe përballë
të gjithë heronjtë dhe heroinat e përrallave,
ca duke qeshur, ca duke qarë.

Ca të veshur me rroba të bukura
të kuqe, të blerta, të kaltra;
Ca me zhele që ngjyra s'u dallohet,
ca që kanë flatra, ca që s'kanë flatra.

Por, ashtu si përrallat udhën shtëpi kanë,
edhe udha ka përrallat e veta,
përralla që me të parat s'ngjajnë,
përralla, që s'janë përralla, me burokratë
që papritur edhe për një fjalë të mbajnë
inat.

Dhe janë disa njerëz të vegjël
të vegjël sa një grimcë pluhuri.
Për ta edhe një shef i vogël
është më i fuqishëm se Muji.

Udha duhet pastruar nga pluhuri!
Jo me shtëllunga, por s'duhet të mbesë një
grimcë!
Udha është shtëpia e përrallave,
shtëpia e përrallave s'duhet të jetë pis.

UDHA E PËRRALLAVE,
PËRRALLAT E UDHËS

Ju njerëz!
Ju që përrallat i pëlqeni,
ju që për Hirushen keni qarë;
ju që princa, kalorës apo qerosë keni qenë,
ju që Gjergj e keni ndierë veten,
ju që bajlozë keni vrarë!
Ju gjithnjë e pastroni udhën nga pluhuri!
Ju mund ta bëni pse jeni të fortë si Muji!

Udha shtrihet përpara,
rrethuar nga të dyja anët me plepa.
Udha shtrihet përpara,
përpara me mijëra kilometra.

RRUGINAVE

Vejevi në rruginat e lulishtes.
Këtu, nga gjithë ato hapa,
më e pakta,
lëviz një pllakë në çdo tri pllaka.

Mendimi im
si një shëtitës i natës,
si një i vonuar, i vetmuar,
vejevjen fjalive e fjalëve të tua
derisa fjalitë bëhen rrugina të lulishtes
dhe pllaka bëhen të tuat fjalë.

Unë dhe mendimi im
vejevijmë vërdallë.

Në rruginë lëviz tani çdo pllakë,
në fjali vallëzon tani çdo fjalë.

VAJZA DHE REJA

Reja rrethuar prej yjesh që duken siç kanë
qenë

Vajza rrethuar prej vështrimesh që të tilla
/qindra vjet më parë,
/kanë qenë përjetë.

Sytë e resë-vrime boshe në mes të hapësirës,
në sytë e vajzës ngjyra e hirit tregon

/mjedis zjarri.
Goja e resë, e madhe, sa nxe edhe yjet,
goja e vajzës, e vogël, as emrin tim s'e nxe
dot, . . .

Reja, lartë në qiell;
vajza, poshtë, në tokë.

LOJA E DRITËS, LOJA E HIJES

Kalonte një mizë
para burimit të dritës
dhe hije të madhe
lëshonte përdhe.
Aq e madhe qe hija,
saqë mbulonte
një mace që flinte atje.
Hija e maces, pra,
qe e vogël krejt,
dhe dikush,
veç hijet duke parë, mund të thotë
që miza
më e madhe është nga macja vetë ...

Lot drita,
me macen, me mizën,
me ne vetë;
lot dhe me hije thotë:
S'ka nevojë i madh të jesh,
mjafton që dritës së tjetrit t'i afroresh
dhe boll hije
do lëshosh.

FRYU ERA

*Fryu era
dhe t'i trazoi çmendurisht
flokët e bukur, të verdhë;
duke bërë kështu
trazoi edhe mendimet e mia...*

*Me qelqet e dritareve
gjithë natën bisedoi pastaj era,
flokët e trazuar më kujtoi
dhe s'më la të flija...*

PRITJE

Të prita shumë atë mbrëmje.

*Ajri i bardhë që nxirrja nga goja
shponte terrin e natës
dhe mua më dukej
se formoheshin shkronja.
Shkronja latine, gotike, cirilike...*

Ti prapë s'po vije.

Të gjitha m'u dukën hieroglife.

**NDJENJË E ÇUDITSHME,
E NDËRMJETME**

*Ditën,
më dukesh siç duket nata ditën,
— E BUKUR*

*Natën,
më dukesh siç duket dita natën,
— E BUKUR*

Gjithë ditën —

— sytë e mi mallohen për natën;

gjithë natën —

— sytë e mi mallohen për ditën.

M A L L I

Në qiell çdo çast
ka re me emra e ngjyra të ndryshme
që sipër rruzullit sillen vërdallë,
që kufijtë ndërshtetërorë kapërcejnë,
që s'ndalin në asnjë doganë...

Sa ndahemi bashkë,
ndiej se më kapërdin
një re e madhe, e bardhë;
sa ndahemi bashkë
ndiej se kapërdij
një re të stërmadhe, të bardhë.

E përherë bëj çudi.
Si futet brenda meje
kjo re e stërmadhe, e bardhë,
me emrin, e saj bojëloti,
me emrin «mall»?

Sapo që ti s'je më pranë,
vjen e futet tek unë kjo re e bardhë...

AUTOPORTRETI

Të isha piktor,
ja ç'do pikturoja për autoportretin:

Një simfoni,
që e ekzekuton një orkestër marroke
Dirigjenti, i tëri prej tymi dhe ere,
tund andej — këtej një portaminë
zeropesëshe,

me majë të mbaruar,
me plot maja të panisura brenda.

Dikujt

më tepër i pëlqen muzika se ekzekutimi
ose i pëlqen ekzekutimi
më tepër se muzika;
ose të dyja i pëlqejnë,
ose s'i pëlqen asnjëra.

Një pyll

ku kanë mbirë shkurre, bar, pemë
ku herë fryn erë, herë s'fryn erë,
ku ka edhe mjaltë edhe arinj.

Një pyll që, kur bie nata,
e ka tavanin me hënë e me yje.

Pyll që në një krah ka lumin,
në një krah humnerën
e pas lumit apo humnerës
prapë pyje.

Një përrallë,
që i pari e tregoi një plak
që kishte një dhëmb të dalë
dhe pastaj mijëra herë u tregua
dhe pastaj u shkrua në letër të bardhë
nga një stilograf me majë të artë.

Dhe mbi të gjitha këto,
dhe nën të gjitha këto,
dhe midis gjithë këtyre
tingujt e metaltë:
Tik-tak.

Një dy tre... njëqind vjet...
Hë, sa do rrosh?
Mos vallë kaq?

Dhe përgjigja e metaltë:
— Piktura do rrojë edhe më pas.

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..

PËRMBAJTJA

FJONGOT PREJ DRITE

Fjongot prej drite	5
Korrespondencë nga fusha	6
Rozë, të kuqe apo të bardhë?	7
Muzeu në formën e shqiponjës	8
Antiparalelizëm	10
S'të paska zënë gjumi	11

INTERVISTË DETIT

Monologu i letrave të bardha	15
Magjia e letërsisë	16
Intervistë Detit (poemth)	17
E ka emrin Ditë	21

APË DIÇ MË SHUMË DUAN TË MË THONË

Konservatorizëm	25
Kur ata ikën	26

Ndarje me gjyshin	27
Lule delet e kositura	28
I ndjej sytë	29
Simfonia e përvjeshtshme	30
Sikur	32
Që kur lindin lulet	33
Mësuesja mendonte me vete	34
A e ke parë ngjyrën e diellit?	35
Është një çast	36
Jashtë bie shi	37
Ani	38
Peizazh	39
Thashethemetjerrësit buzë detit	40
Rrugës	41
Sfida	42
VAJZA DHE REJA	
Qemë miq dikur	45
Fjalë e gjuhës së huaj	46
Unë dhe liqeni	47
Udhë e përrallave, përrallat e udhës	48
Rruginave	51
Vajza dhe reja	52
Lojë e dritës, lojë e hijes	53
Fryu era	54
Pritje	55
Ndjenjë e çuditshme, e ndërmjetme	56
Malli	57
Autoportreti	58

Pajo, Erind

Sikur pranë të kisha një zog... :
Lirika /Erind Pajo; Red.: I. Nelaj. —
T.: Naim Frashëri. 1990. — 64 f.:
18 cm

891.983-14

P 17

Tirazhi 1500 kopje Formati 49x78/16 Stash 2204-82
KOMBINATI POLIGRAFIK — Shtypshkronja e Re,
Tiranë 1990

ERIND PAJO

Ka lindur në Tiranë më 1972. Është nxënës në shkollën e mesme «Sami Frashëri», në Tiranë.

Ka botuar poezi në organet e ndryshme të shtypit dhe ka fituar çmim në konkursin e 45-vjetorit të çlirimit të atdheut për poemën «Intervistë detit».

Boton në shtyp përkthime nga anglishtja dhe gjermanishtja.